

N:o 17.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 November 1893.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

13. Årg.

Nelly Melba.

Det ser ut som om man nu mera äfven i vår hufvudstad skulle få åtnjuta förmånen att som gäster på dess operascen helsa konstnärer af första rang medan de ännu stråla i all sin glans; vi ha fått ett skäl till sådana förhoppningar då i dessa dagar Nelly Melba, den sköna, verldsberömda, i vår tid säkerligen mest af alla operasångerskor firade konstnärinnan i dessa dagar låter höra sig här under ett kort gästspel. Och att fru Melba ännu står i sin konstnärlighets zenith, om hon ens ännu hunnit dit, är lätt begripligt, när man besinnar att endast sex år förflutit sedan hennes första scendebut.

Ett gästspel af denna märkliga art har också här väckt så stort intresse, att säkerligen operasalongen till sista plats blir fylld under de tre representationer vid hvilka fru Melba här låter höra sig, såsom Julia, Elsa och Margareta. Att Svensk Musiktidning vid detta tillfälle ej kan underlåta att uppmärksamma den ärade gästen med en framställning af hennes bild och lefnadsteckning är helt naturligt.

Nelly Melba är det konstnärnamn som antagits af *Minnie Armstrong* född *Mitchell*, dotter af en godsegare i Melbourne, Australiens största stad.

I ett rikt hem föddes hon här, den äldsta af döttrarne, den 19 maj 1865. Tidigt rödjande ovanliga naturgåfvor fick hon äfven dessa, tack vare faderns rikedom, förträffligt utbildade, särskildt beträffande musik och sång, och vid 18 års ålder blef Minnie Mitchell gift med en handelsverlden tillhörande baron Armstrong af irländsk härkomst. Att äfven rikt folk ger sina barn den

bästa hemgift uti bildning och utveckling af deras talanger fick Minnie erfarenhet af, då fadern och mannens gemensamma affärsföretag fingo en olycklig utgång. Mrs Armstrong beslöt sig i hast för att blifva sångerska till profession, och redan hennes första uppträdande i de större städerna på den australiska kontinenten gaf henne visshet om att hon med godt mod

kunde fullfölja den beträdda lefnadsbanan. Vid endast 21 år blef mrs Armstrong enka, och på goda vänners råd begaf hon sig nu åtföljd af en liten son till Europa för att fullkomna sig i sångkonsten. Efter ett kort uppehåll i London, der hon af ekonomiska skäl gaf ett par konserter, begaf hon sig till Paris för att under fru Marchesis ledning utbildad sin vackra röst.

Redan efter ett års studier presenterade fru Marchesi sin elev för direktörerna vid Stora operan. Dessa blefvo mycket intagna i hennes sång och tilltalades äfven i hög grad af hennes strålande apparition, men de vågade ännu icke engagera henne på grund af hennes ofullständiga kännedom om franska språket. Emellertid lät madame Melba, som lady Armstrong nu begynte kalla sig, icke modet falla för denna motgång. Hon begynte med stor ihärdighet studera franska, och då Maurice Strakosch vid en af fru Marchesis elevuppvisningar lärde

Nelly Melba.

känna hennes talang, blef hon af honom engagerad för en turné. Efter 6 månaders förlopp erhöi hon engagement vid Théâtre de la Monnaie i Brüssel och debuterade der med storartad succés den 8 oktober 1887 som Gilda i »Rigoletto». Ryktet härom spred sig hastigt, och redan en vecka efter denna debut erhöi hon anbud om engagement från såväl Stora operan i Paris som Coventgarden i London och la Scala i Milano. I Brüssel, der hon emellertid var engagerad, blef hennes nästa rol Lakmé, hvars instuderande Delibes sjelf med nöje åtog sig. Vidare sjöng hon Violetta, ett parti som hvad sången beträffar återgafs förträffligt men i dramatiskt hänseende ej var fullt tillfredsställande. Deremot gjorde hon fullständig lycka i en ej mindre svår rol nämligen som Lucie i Donizettis likuämda opera; här i vansinnighetsscenen utvecklade konstnärinnan äfven den erforderliga talangen som skådespelerska. Hennes framgång var ej mindre som Ophelia, som Julia och Margareta, hvilka båda senare roller hon fick instudera för mästaren Gounod, hvilken mycket intresserade sig för den talangfulla och behagliga sängerskan.

I London uppträdde fru Melba första gången 1888 och hennes debut der blef en storartad triumf. Det var emellertid i Paris, som hennes rykte såsom en sängerska af första rangen befästades. Den 9 mars 1889, expositionsåret, uppträdde hon der som Ophelia i »Hamlet», och sällan har Paris-operans salong ljudit af så entusiastiska bifallsyttringar som vid detta tillfälle. I oktober samma år engagerades fru Melba vid denna scen för två år och sjöng här i »Romeo och Julia», »Faust», »Rigoletto», »Lucie» m. fl. operor. I London har hon sedan flere gånger låtit höra sig och sjöng der i somras Nedda i Leoncavallos »Pagliacci» vid denna operas premiére derstädes. Året 1891 firade fru Melba stora triumfer i Petersburg såsom Julia, Margareta och Elsa. Då man en gång frågade henne hvad hon tyckte om den sistnämnda rolen, svarade hon: »Ah, Elsa c'est mon idéal», och äfven den tyska musiken har i henne en varm beundrarinna, men hon beklagar att språket är henne för svårt. I Brüssel och London sjöng hon italienska, för Paris studerade hon emellertid flitigt franska språket, som hon nu tillägnat sig. Gent emot henne förstumades emellertid fransmännens ömtalighet rörande den främmande accenten. Delibes yttrade också vid ett tillfälle, då fråga var om hennes uttal: »Ja, hon sjunga persiska, bara hon sjunger!»

Under karnevalen 1892—93 sjöng fru Melba på Scala-teatern i Milano, och under de 10 gånger hon der uppträdde var salongen alltid till sista plats fylld, hvilket ej egt rum der på

de sista 25 åren. Efter Milano gästade hon Rom, Palermo, Florens, Venedig, Genua, Nizza, öfverallt firande de största triumfer. Helt nyligen har hon väckt stor entusiasm i Lille, skulle derefter sjunga i London och, som bekant, illustrera galarepresentationerna å Stora operan i Paris till åra för de ryska eskadergästerna, hvarefter hon genast anträder resan till nordn och vår hufvudstad. Hennes gästspel här, fördröjdt genom det nyssnämnda uppträdandet i Paris, måste bli helt kort, emedan hon den 18 november skall vara i Havre för att sedan resa öfver till Newyork, der hon för fem månader är engagerad vid Metropolitan-operan. Det var först ämnadt att konstnärinnan redan i oktober skulle företaga resan dit, men denna blef uppskjuten och ledigheten begagnades af hennes impresarie Carl Strakosch att föranstalta det gästspel i Stockholm, som här nu emotses med så stort intresse.

Nelly Melbas röst, säger om henne en biograf, är en utpräglad sopran af klaraste färg, i omfång och renhet jemförlig med Adelina Pattis, »sympatisk», som en recensent skulle kalla den, »förtrollande», såsom en musikentusiast skulle uttrycka sig. Lättheten att behandla rösten, den fullständiga jemnheten i densamma och den så att säga matematiska ackuratessen i drillen äfvensom den utmärkta vocalisationen, allt vittnar om stor musikalisk begåfning och en god skola.

Med en ovanlig yttre skönhet förklarar fru Melba ett särdeles sympatiskt, nobelt och behagligt väsen, efter hvad det säges; hennes sydliga natur tyckes afspeglad i den liflighet och rörlighet, som i rask omväxling för henne från triumf till triumf på vidt skilda platser. Paris är emellertid hennes hemvist. Den tid då konsten ej tager konstnärinnan i anspråk offerar hon på sin sons omvårdnad och uppföstran, och säkert är hans framtid det mål, som eggar henne till en så rastlös verksamhet i konstens tjänst. Ett par yngre syskon lära äfven vara upptagna i hennes hem. Dessa familjeinteriorer förhöjer den personliga sympati för fru Melba, som hennes stora konstnärsskap och fängslande yttre oemotståndligen öfverallt framkallar.

En handskrift af Jenny Lind om sångkonst.

Meddelad af dr P. von Lind.

»**D**en svenska näktergalens», Jenny Linds, sång är för många år sedan förstummad, men den som en gång hört den glömmes den aldrig. Själén i den sången och hennes sångkonst skall ej förgätas

af dem som haft lyckan att höra henne. Och just sångkonsten, denna var det som Jenny Lind i så hög grad tillägnat sig, och hur mycket hon såsom tänkande och skapaude konstnärinna aktade denna sångkonst, hur väl hon visste, att med det mest förtrollande behag hos en röst en riktig teknik dock erfordras för att frambringa en fulländadt konstnärlig verkan, derom kan några af henne nedskrifna »anmärkningar om sång» lemna vittnesbörd, för hvilka jag har att tacka nestorn för den gamla italienska sångkonsten professor Teschner. Jenny Lind hade på hans begäran lemnat honom följande skriftliga notiser:

En hufvudsaklig öfning för att åstadkomma struphufvudets smidighet är att från ettstrukna C gå upp till tvåstrukna (C ~ C), att sålunda göra ett legato af toner i oktav. Det första C sjunges med bröstöst, det andra med hufvudröst. Denna öfning upprepas nära nog till tremolerande. För att uppnå större smidighet och snabbhet öfvas också kortare intervaller, sexter, kvintar, kvartar, terser och slutligen sekunder (drillar). — Ytterligare anmärkningar äro: »Man bör göra in- och utandningen långsam. Den utströmmande luften måste hastigt ersättas men får ej helt och hållet uttömmas. Andan skall strömma lugnt och stilla utan häftiga drag; den bör vara ohörbar och lätt*. Detta jemte ett strängt fasthållande af munställningen vid en och samma lokal, i språng som i passager, ger åt tonen hållning och fasthet, åt stämman jemnhet. Oktavöfningarne till bibringande af struphufvudets smidighet böra ej öfverdrivas för att ej göra det uttröttadt och styft i stället för smidigt. Hvarje passage och hvarje koloratur öfvas först långsamt staccato sedan fort och bundet. Förberedelser dertill äro följande öfningar: 1) starkt: ettstrukna F, G, A, G t. ex. i åttondelar efterföljda af åttondels pauser; 2) lättare aspirerade: samma toner i sextondelar, följda af sextondels pauser; 3) samma toner i halfstaccato; 4) i fullt legato och 5) hastigare (sextondelar), nästan släpande i hvartannat, mer än legato.

Likaså öfvas skalan och hvarje passage, ända till fullkomlig ledighet, äfven den kromatiska skalan. — Nyanser får man genom pianostudium; Jenny Lind hade sitt röstpiano (mezza voce) af naturen klart, men först senare lärt att riktigt använda detta. Det lätta fängslande portamentot mellan intervallerna tillskrifver hon särskildt öfningen med oktavsprången. Ja ända till deciman hade dessa utsträcks men hon tillråder alltid försigtighet dervidlag. —

* Författaren fäster härvid uppmärksamhet på nödvändigheten af *mellangärdsandningen* i motsats till den i vissa fall tillätna *nyckelbensandningen*.

»Att gifva tonen uttryck och själ kan man ej nog bemöda sig om.» Hon hade alltid eftertraktat att locka sig till tårar med sång i det hon tänkt på något särskildt som fordrade ett uttryck af rörelse. Sångaren får ej lefva sig själf utan i konstverket. En kall känsla är sångens farligaste fiende. Om uttalet tillägger hon att icke alla vokaler äro henne lika lätta, särskildt när tonläget är obekvämt och kompositionen ej är riktigt sångbar, men detta senare fäster hon ej afseende vid emedan hon har allt för mycken respekt för kompositionen såsom sådan. —

Så långt den stora konstnärinnans meddelanden, hvilka, motsvarande anledningen till deras uttalande, visserligen äro korta men ändock värdefulla och intressanta, alldenstund i den absoluta fordran på teknik till en del hennes egna individuella användande af densamma återspeglar sig. Må ej blott konstnärer utan äfven musikaliska diletanter göra sig till godo dessa den stora sångerskans allmänna finger-visningar om andningen, portamento, munställning, tonbildning, föredrag m. m., särskildt de sistnämnda. Det enkla stilla familjelifvet har knappast något mer tilldragande och förädlade nöje, än det som utförande af god musik erbjuder. Må de som äro begåfvade med sångstämma och alltså äro kallade att dermed förädla familjelifvet behjerta de ofvannämnda lärdomarne, ty ju bättre den musikaliska prestationen är, desto större är den sedliga verkan af musiken.»

(N. M. Z.)

Ett Mendelssohn-minne,

efter *Elise Polko*.

Dagen närmar sig — den 4 november — då för fyrtiosex år sedan Felix Mendelssohn-Bartholdy gick ur tiden, ett lyckans skötebarn i lifvet liksom i döden genom sin plötsliga bortgång utan långvarigt lidande. Få hafva varit så allmänt älskade som Felix Mendelssohn, men endast de som lärde känna honom i lifvet kunde förstå hvilken förtrollning han utöfvade på alla som kommo i beröring med honom. Ett mera ovanligt drag ur Mendelssohns lif, en riktig uppsluppen munterhet, berättar Elise Polko i följande ord:

»Jag var en gång närvarande, då den älskvärde, nu aflidne sångaren Carl Schneider i Köln, detta entusiastiska musikhjerter, af en långt yngre kollega med berömdt namn måste höra en hänfull anmärkning om Mendelssohn och hans »öfvervunna» musik, Schneider, som var en sådan entusiastisk beundrare af den döde mästaren. Då rusade han upp, strök det rika gråa håret med en hastig rörelse tillbaka,

lik ett lejon som skakar på manen, — ögonbrynen drogo sig samman, ögonen sköto blixtrar, en stark rodnad flammade upp på hans kinder och med röst som en domsbasun, utropade han i helig vrede: »Ni har icke känt honom, stackars herre, så som jag haft lyckan att känna honom, men ni förtjenar det ej häller! — Ej ett ord emot honom till mig — för då bits jag!»

Ferdinand David hörde till de få som oftare fick hos Mendelssohn bevittna denna kostliga humor som strömmar fram i hans oförgätliga resebref från Italien och som hans trogne vän Hildebrandt, Düsseldorf-målaren, hade tillfälle att skåda när Felix dansade i mänskenet framför osteria Santa Lucia i Amalfi och fann hufvudtemat i sin italienska symfoni.

Under Leipzig-tiden var det dock, i det stora hela, vid jemförelse med vistan i Düsseldorf, ett allvarligt lif, som dirigenten för Gerwandhaus-konserterna förde, och endast i förtroliga kretsar, hos Schleinitz eller David, kom understundom en uppsluppen stämning öfver honom.

För några dagar sedan satt hos mig en engelsman, musiker, vid min flygel i mitt nya lugna hem i Hannover, och hans anslag äfvensom hela hans spelsätt framkallade med ens ett så lifligt minne af min flicktid i Leipzig, att jag ovilkorligen måste fråga: »Är ni kanske en elev till Mendelssohn?» Då han jakande besvarade denna fråga med en liflighet, som äfven uttalade sig i hans ögon, så gaf det ena ordet det andra, och hur intressant föreföll han mig ej! Hvilken fängslande skildring gaf han ej af den tid han upplefvat såsom konservatorieelev under Mendelssohn, hvilka rika minnesskatter hade han ej förvarat från dessa dagar under hans läroår, då hans hjerta var öfverfullt af hänförelse för musikens »hulda konst!» Honom har jag att tacka för meddelandet af en liten episod, som visar oss denne lycklige Felix, sådan han var känd af dem som stodo honom nära.

Det var en vinterkväll, då i Schleinitz' hem man åter igen hade i ett mindre sällskap musicerat; endast ett par framstående lärjungar vid konservatoriet hade fått vara med, bland dem en ung engelsman. Kronan på de musikaliska föredragen för aftonen var Beethovens s. k. »Frühlingssonat». Mendelssohn satt vid flygeln, David stod vid notställarna. Ytterst förtjusta öfver de båda vännernas mästerliga spel begärde åhörarna, efter en glad supé, omtagande af sonaten. Men då bytte de geniale spelarne roller under muntert glam, David slog sig ned vid flygeln och Mendelssohn satte violinen under hakan. Så spelade de igenom första satsen con fuoco, under de närvarandes jubel och i den lifligaste stämning. — Denna kunde ej senare på

natten vid hemfärden på de tysta gatorna dämpas af den lätt fallande snön och det slaskiga väglaget. Man skratade och pratade allt jemt, och den unge engelsmannen fick ej ur sina tankar och kunde ej låta bli att tala om det märkliga han fått höra, att hans beundrade lärare, flygelns och orgelns mästare äfven spelat fiol. Då stannade Mendelssohn helt tvärt, kastade den välbekanta rundskurna kappkragen tillbaka och utropade: »Åh, jag kan nog ändå mer!» Derefter började han med stark och klar röst intonera en gammal engelsk folkvisa, »Sim Crow», som börjar sålunda:

*»Sim Crow's sister went to the ball,
Sim Crow's sister could not dance at all!»*

»Men jag kan dansa!» försäkrade han. Och nu uppförde Felix under de galnaste åtbörder, med hatten skjuten åt nacken och benen vridna i de otroligaste ställningar en grotesk dans, kastande sig än hit än dit allt under det snöflingorna oupphörligt slog ned på honom. Hans kappa flög omkring honom som jättevingar och hans följeslagare kunde knappast hålla sig uppe af skratt. En nattväktare, som kom gående på sin rond, stannade och såg på i det han betänkligt skakade på hufvudet. Hvem kunde det väl vara som bar sig så tokigt åt?! Utan tvivel en liber studiosus, en galen skolfux. »Nå, ungdomen rasar — låt den rasa ut», tänkte den hedersmannen och fortsatte sin promenad. — Ändtligen slutade dansmästaren balletten, själf nästan andlös af skratt, och sade i det han svepte kappan om sig: »Mina barn, i morgon afton är generalrepetition till torsdagskonserten, nu gå vi lugnt hem och ingen talar sedan om hur han sett er kapellmästare och konservatoriedirektör dansa!»

Denna lilla historia hade länge under flere lager af år legat begravnen, och blef nu i min närvaro bragt i dagen. Och den som då varit med om den lefver sedan den tiden såsom förtäfflig orgel- och pianospelare liksom utmärkt musiklärare i Kassel, dit Spohrs rykte lockat honom, och hans hamn är Fredrik Tivendell...

Följetong.

Napoleon och Crescentini.

General Haxo, en bland de tappraste soldater i franska armén, hade gjort sig skyldig till ett större subordinationsbrott i fält. Han blef derför ställd inför krigsrätt, och dömd till döden. Den dömdes samtliga anhöriga, äfvensom arméns första generaler bönföllo på det enträgnaste om hans benådning, men förgäfves.

Vid denna tid inträffade händelsevis den berömda *Catalani* i Paris, och knappt hade *Napoleon* erfårit detta förrän han lät kalla till sig *Crescentini*, som var en mångårig vän till den firade sångerskan, och uppdrog åt honom att anmoda denna om biträde vid en hofkonsert, som samma dag skulle arrangeras. *Crescentini* svarade, att detta ej var möjligt, då fru *Catalani* nödvändigt först måste hämta sig efter resan. »Godt», sade kejsaren, i det han vände sig och bortgick, »så väntar jag till i öfvermorgon.»

Crescentini, den berömda sångaren, som *Napoleon* kallat till Paris, kände kejsaren för väl för att våga flera invändningar, tog sin hatt och käpp och skyndade ur palatset. Men knappt var han ute, förrän hans tankar åter föllo på den olycklige generalens öde, hvilkens tolfåriga dotter han redan en längre tid undervisade i sång. Om-sider föll han på den tanken, att låta sin talangfulla elev på den förestående konserten sjunga en sång, som skulle häntyda på hennes olycklige faders öde, för att röra kejsarens hjerta och utverka benådning. Genast skyndade han till generalens familj och berättade för dennes gemål, hvad han hade i sinnet. Sedan åtskilliga betänkligheter som generalskan yttrade blifvit aflägsnade, satte sig *Crescentini* genast vid det närliggande skrifbordet och författade en till ändamålet passande text, den han sedan satte i musik. *Crescentini* var nämligen äfven god sångkomponist. Så snart arbetet var färdigt, tillkallades den lilla sångerskan, för att genast börja med instuderandet. Det dröjde ej länge, förrän den nitiska läraren hunnit så långt med henne, att blott ännu några repetitioner behöfdes.

Emellertid nalkades dagen och stunden för en bland den tidens mest lysande konserter. *Catalani* förtjuste kejsaren och hofvet genom sin sång, under det att den firade *Lablache* å sin sida ej mindre bidrog till festens förherrligande. Redan var konserten nära slutet, då framträdde den ädle *Crescentini* med sin lilla elev till pianot för att utföra sitt vackra förehåvande. Kejsaren var öfverraskad och vände sig med orden: »hvem är den lilla flickan?» till den bakom honom sittande general *Bertrand*, som väl redan visste om saken, men var så rörd, att han ej i ögonblicket kunde besvara frågan, hvarpå general *Carnot*, som satt bredvid honom, svarade: »Sire! hon är dotter till en af franska arméns tappreste soldater». Emellertid hade flickan redan börjat sin sång. *Crescentinis* ögon glänste af tårar, och alla åhörare voro i den största spänning. Kejsaren hörde i början helt lugnt på sången; dock blef han med hvarje ögonblick allt mera uppmärksam på styckets innehåll, och knappt var det slutadt, förrän han vinkade den lilla talang-

fulla sångerskan till sig. Hon kastade sig för hans fötter, och innan han hunnit säga ett ord, ropade hon: »nåd! nåd för min olycklige fader!» Kejsaren steg upp, och i det han såg sig om och märkte, att tårarne runno ned öfver mustaschern på hans gamla tappra generaler, utropade han: »*Carnot*, *Carnot*! ni börjar, tror jag, spela komedi på gamla dagar?» »Nåd, nåd för *Haxo*!» utropade alla närstående. »Aldrig!» svarade kejsaren. »Det skulle bli en vacker ordning i min armé, om jag lät dylika insubordinationer passera ostraffadt.» Vid dessa ord vände han sig om och gjorde min af att lemna salen. Men *Crescentini* hade knappt märkt kejsarens afsigt, förrän han hastigt fattade flickan vid handen och skyndade med henne till en af de båda grenadiererna af gamla gardet, hvilka stodo skyttvakt vid dörren, och lät henne vid dennes sida knäfalla i en bedjande ställning. Kejsaren, i begrepp att lemna salen, blir varse den knäböjande älskliga barnagestalten och kan, oakadt allt bemödande, ej afhålla sig från en känsla af rörelse. Han vill redan vända sig från henne, då framträda de båda gamla grenadiererna för honom, i det de skyldra gevär, och bedja om nåd för sin fordne tappre anförare. Kejsaren förmår nu icke längre tillbakahålla sin rörelse; han fattar barnet med den ena handen och upplyfter det till sig, i det han med den andra tar den gamle grenadieren i det väldiga skägget och leende utropar: »aha, nu förstår jag! nå väl, då till och med mina gamla krigsbussar spela med i komedin, så är jag väl tvungen att också öfverta en roll deri. Välan, *Bertrand*», fortfor han, i det han vände sig till denne och öfverlemnade åt honom den lilla älskvärda sångerskan, »för denna gång vill jag äfven bidraga till komedins lyckliga utgång! Gå med barnet och förkunna hennes fader, general *Haxo*, hans benådning.» — *Haxo* var räddad och förde kort derefter de under hans befäl stående trupper åter i träffningen, der han med lifvet gäldade kejsaren sin tacksamhetsskuld.

Charles Gounod,

den berömda franske tonsättaren, afled den 18 oktober i Paris. En nekrolog jemte porträtt af den ädle musikern kan först i nästa nummer af Svensk Musiktidning införas.

Musikpressen.

På Abr. Lundqvists förlag har utkommit:

För piano, 2 händer:

Dahl, Adrian: *Juristmusik* för piano med öfverlagd text, tillagnad hr Anders Kjellén. Pris 1 kr. 50 öre.

På Abr. Hirsch's förlag har utkommit:

För piano, 2 händer:

Clérice, Justin: *Gavotte d'Antan*. Pris 75 öre;

SaintSaëns, C.: *Danse de la Gipsy*, extrait du ballet de l'opéra »Henry VIII». Pris 1 kr;

Vilhar, F. S.: *Hovatski Plesovi*, kroatische Tänze, opus 152 nr 1. Pris 80 öre;

Wilm, Nicolai v.: *Fem tonbilder* (Arabesk, Melodi, Toccatina, Albumblad, Bluettes), opus 107. Pris 1 kr. 50 öre;

Vollstedt, Robert: »*När ka'ten är borta*», vals. Pris 1 kr.;

För piano och violin:

Sivori, C.: *Dors mon enfant!* Berceuse. Pris 1 kr.

För en röst med piano:

Söderman, Aug.: *Digle og Sange* af Bjørnstjerne Bjørnson (Prinsessen; Killebukken; Traetet; Tag imod Kran-sen; Synden, döden; Dans, ropte fe-len; Ingerid Sletten; Den hvide, røde rose), ny upplaga. Pris 1 kr. 75 öre;

Wennerberg, Gunnar: *Gluntarne*, arrangement för piano med öfverlagd text. 2:dra samlingen (Glunten blir juvenil; Harpospelet på Schylla; Dagen derpå; På flustret en söndagsmiddag under rötmanaden; Gluntens flamma; Mötet i domtrappan; Hemmarsch från Eklundshof med en bondspelman; Anklagelsen; Efter kameral-examen; Examens sexa på Eklundshof; Gluntens reskassa; Afskedet på Flott-sund; Magisterns monolog efter Glun-tens afresa från Alsike). Pris 1 kr. 50 öre.

Sångduetter med piano:

Myrberg, A. M.: *2 Sångduetter* (En afton i Venedig, för sopran (d—g) och tenor (d—ess eller g); Im wunder-schönen Monat Maj, (1:sta stämman: g—g, 2:dra stämman: e—e). Pris 1 kr.

För manskör:

Studentsånger, samling fyrstämmiga sånger, 3:dje delen (Olsen, Ole: Baad-fart; Fredmans epistel nr 31; Gade, N. W.: Die Studenten; Lányi Ernő: Ungerska visor; »Ack Vermeland du sköna»; Myrberg, A. M.: Serenad; Ag-nete och Havmanden, dansk folkvisa; Kjerulf, H.: Serenade; Petschke, H. T.: Margret am Thore; Hansen, C. J.: Lille karen), 3:dje häftet. Pris 1 kr.

Wennerberg, Gunnar: *David's Psalmer*, arrangement för manskör, utan ackompanjement. Partitur (Psalterna 28, 33, 92, 100, 150). Pris 60 öre;

Universalalbum för kvartettsångare, samling äldre och nyare sånger. Häftet 3 (E. du Puy: Hymn; Spazier: Vinets lof; Söderman, August: Slummersång; Moniuszko: Hemlängtan; Becker, Emil: Aftonen; Dahlgren, F. A.: »Och gossen gick sig ut i morgonstund»; Schumann, Robert: Vandrarens sång); Häftet 4 (Wennerberg, G.: Trasten i höstqvällen; Springer, R.: En munster ture; Hans och Lisa, tysk folkmelodi: Söderman, August: I månans skimmer; Moniuszko: Vemod; Ellmenreich, A.: Myggorna, humoresk) à 40 öre.

Hos Elkan & Schildknecht har utkommit:

För en röst med piano:

Leoncavallo, R.: *Pajazzo*. 1) Prolog: »God dag! D'ä jag» (h—f). — 2) Serenad: »O Colombine!» (e—a). — 3) Arioso: »Sådant gyckel» (e—a). — 4) Pajazzos sång: »Pudra ditt anlet» (d—a). Pris nr 1: 75 öre, nr 2—4: 50 öre.

Från Henrik Sandbergs musikhandel, Stockholm, har utsändts:

C. E. L.: *Vårt Fosterland*, sång för 4 stämmor, ord af H. Bildt — för en röst och piano, à 50 öre.

Af de ofvannämnda styckena är, för att börja från början, Dahls »Jurist-musik», såsom titelvignetten visar, ett studentskämt; orden till det melodiosa stycket återfinnas i ... giftermålsbal-ken. — Af Abraham Hirsch's nyheter intager Saint Saëns' zigenarballett främsta rummet genom originel och vacker musik; äfven Vilhars »kroatiska dansar» bär prägeln af originalitet. — Ett nytt häfte af N. v. Wilm bör alltid vara välkommet för pianister och äfven pianolärare såsom vacker, smakbildande och föga svår musik. Såsom sådan förtjenar detta häftes innehåll den bästa rekommendation. Clerices Gavotte är också ett rätt underhållande salongsstycke, äfven lämpligt för elever. — Valsen af Vollstedt synes oss höra till den bättre dansmusiken. — Berceusen för violin och piano måtte vara af den gamle berömda violinvirtuosen Camille Sivori (född 1815) och är ett enkelt stycke i den äldre melodiosa stilen. — En ny samling af de odödliga »Gluntarne» i pianoarrangement med öfverlagd text förefinnes. I afseende på detta må anmärkas att i »Harpospelet» (sidan 9, takten 7 nedifrån) Ess-oktaven borde vara B-oktav, liksom i sången uttryckande stegringen Ass, B, C; å sidan 12 borde såsom vid »Es kehret der Frühling» fortsätas med punkterade fjerdedelar enligt sången. Ackompanjemanget bör ej ha

öfvervigt i dylika sångarrangemeter. I »Reskassan» borde i 14:de takten från början »men» hellre uteslutas och sångmelodien »Prata bara inte ...» med sina ord införts.

August Södermans »Digte og Sange» utgåfvos ursprungligen tillsammans med »Ternernes sang» och »Bryllupsvis» (damkör), »Kåres sang» (manskör) och »I ungdomen» samt »Lokkeleg» (blandad kör). Denna nya upplaga af de bekanta vackra sångerna är försedd med ett fint porträtt af den genialiske tonsättaren.

Sångduetter af svenska tonsättare äro en sällsynt vara. Doktor Myrbergs böra därför vara välkomna för duett-sjungande; dessa äro i syskontycke med komponistens föregående, enkla och melodiosa, liggande väl för rösterna. Sångerna äro tillagnade fru Hildur Myrberg. — Af »Pajazzo»-sångerna är nr 1 den bekanta baritonprologen, som ej går högre än till F, nr 2 Harlekins Serenad, samt 3 och 4, Pajazzos sånger, äro tenorsånger som ligga högre.

»Vårt Fosterland» har säkert någon ung fosterlandsvän till tonsättare att döma efter form och innehåll samt ackompanjemanget i soloarrangementet. — Sättningen af Wennerbergs vackra »David's Psalmer» för manskör är en god idé, då dessa derigenom blifva mera användbara än förut, Innehållet af dessa och de andra kör- och kvar-tettsamlingarne är ofvan angifvet.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan. Okt. 16, 23. Maillart: *Vil-lars dragoner*. — 18. Donizetti: *Leonora* (Leonora: fru Linden; Fernando, Balhasar, Alfonso: hrr Ödmann, Sällergren, Johanson). — 19. Mozart: *Bastien och Bastienne; Slavisk bröllopslek*; Leoncavallo: *Pajazzo*. — 20. Gounod: *Faust* (Margareta, Siebel: frkn. Holmström, Hallgren; Faust, Mefistofeles, Valentin: hrr Ödmann, Sällergren, Söderman). — 21. Verdi: *Ävli* (Ambrasro: hr Lundqvist). — 22. Boito: *Mefistofeles*. — 25. v. Flotow: *Alessandro Stradella*. — 27, 29. 1) Schenk, Johann: *Bybarberaren*, komisk opera i 2 akter af Jos. Weidmann, öfversatt af Fr. Hedberg (Lux, bybarberare: hr Brag; Suschen, hans myndling: frk. Frödin; Adam, barberargesäll: hr Henrikson; Rund, skolmästare: hr Johanson; Peter, skräddare: hr Grafström; Josef, förpaktare: hr Rundberg; Margareta, smedshustru: fru Strandberg; Philip, Tomas: hrr Bröderman, Carelius; bönder); 2) Tschaiowsky, P.: *Jolantha*, lyrisk opera i 1 akt; text bearbetad efter »Kung Renés dotter» af Henrik Hertz, öfversatt af Ernst Lundqvist (René, konung af Provence: hr Sällergren; Jolantha, hans dotter: fru Sterky; Robert, hertig af Burgund: hr Vallénus; greve Vaudemont, burgundisk riddare: hr Bratbost; Ebn-Jahia, morisk läkare: hr Söderman; Almerik, kungens väpnare: hr Rundberg; Bertram, slottsportvakt: hr Nygren; Martha, hans hustru, Jolanthas amma: fru W. Strandberg; Brigitta, Laura, Jolanthas väninnor: frkn. Karlsohn, Hallgren; Jolanthas tjänarinnor. Härtigens folk. Musikanter). — 28. Auber: *Fra Diavolo* (Zerlina: frk Holmström). — 31. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: fru Nelly Melba, som gäst).

Vasateatern. Okt. 16—24. Zeller: *Fågel-handlaren* (25 te gång, ²⁴/₁₀). — 25, 31. Hervé: *Lili*, komedi-vaudeville i 3 akter af Hennequin och Millaud (Amelie-Antoine: fru Castegren; Antonin Plinchar, baron de la Grange-Batelière, Vicomte de Saint Hypothèse: hrr Castegren, Rönnblad, Kellberg).

Södra teatern. Okt. 16—31. Zumppe: *Farinelli*.

Vetenskapsakademien. Okt. 17. 1:sta kam-marmusiksoarén af hrr Aulin, Sjöberg, Bergström, Carlson med biträde af frk. Sigrid Pettersson (piano) och hr C. Sandqvist.

Musikaliska akademien. Okt. 21, 26, 29. *Konserter* af Marcella Sembrich med biträde af hofpianisten Georg Liebling och (²⁹/₁₀) flöjtisten Otto Ziebeck.

Då den första af Melba-föreställningarna inträffar när tidningen iägges i pressen kunna vi först i nästa nummer och då i ett sammanhang omnämna dessa.

Operans senaste nya program hade så till vida likhet med det förra, att det bjöd på kontraster: gengångare från förra seklet i förening med alster af den allra nyaste tiden. Från tiden då Schenk 1796 trädde fram med »By-barberaren», till den närvarande, som bragt i dagen Tschaiowskys »Jolantha» ligger ett århundrade af en konstutveckling i musikaliskt hänseende af enorm vidd och betydighet. I det af-seendet är »Bybarberaren» intressant nog hufvudsakligen för jemförelsens skull. Endast världssnillen såsom en Mozart åldras icke, och till och med 12 åringens herdespel förefaller friskare än Schenks ett fjerdedels sekel yngre buffa, hvilken till musik som komik numera eger sitt egentliga värde som konsthistorisk illustration. Somliga solonummer i den gamla operan förmå dock ännu intressera liksom ett par ensembler. Herr Brag utförde titelrolen ganska roligt och fröken Frödin var en tack Suschen. Herr Henrikson var litet öfverdrifven som barberargesällen, hvars bredmunt komik här mer än vanligt förderfvade både ord och musik. De öfriga bifigurerna voro lustiga nog. Från denna gamla buffa var, som sagdt, ett stort steg till Hertz-Tschaiowskys poetiska verk. Om den förra endast framkallade ett svagt bifall i salongen, så blef det senare mottaget med så mycken större entusiasm, hvilken särskildt gälde fru Sterkys Jolantha, en framställning af den skäraste poesi, åt hvilken själfva stämmans barnsliga timbre gaf ett ökad behag. Tschaiowskys musik förefaller nästan för storslagen för den lilla romantiska dikteu och är ej alldeles fri från longörer och drag af enformighet, men den är genialisk från början till slut med en originalitet som bär spår af nationellt ryskt inflytande. I sin helhet är musiken fängslande och innehåller saker af stor skönhet, främst bland sådana duetten mellan Jolantha och den burgundiske riddaren.

Operans korta förspel utmärker sig hufvudsakligen för intressant instrumentering, hvarvid basklarinetten och andra träinstrument hufvudsakligen anlitas, det melodiska elementet i densamma är sparsamt anbringadt. Operan börjar med en vacker kör af tärnor och tjänarinnor jemte en intagande duo af väninnorna; för öfrigt må af de bästa musiknumren nämnas: slummer-sången af kör och damtrio, läkarens solo, Roberts aria, den ofvannämnda präktiga duetten mellan Veaudemont och Jolantha och flera delar af den senares parti m. m. Utförandet var anförtrödt åt goda krafter. Fru Sterky gaf en verklig idealbild af den blinda prinsessan, hänförande publiken genom såväl sång som spel och apparation, också syntes hennes inropningar efter operans slut aldrig vilja taga en ända, och Marcella Sembrich, som i en par-kettloge bevistade föreställningen, för-ärade den intagande sångerskan en vacker bukett. Vi ha ej utrymme att särskildt omnämna de öfriga rolinnehafvares prestationer mera detaljeradt; längre fram torde tillfälle erbjudas att närmare omnämna den intressanta operan, som säkert länge kommer att stanna på repertoarlistan. Operan anfördes con amore af hr Henneberg, som ledde densamma — utan partitur.

Efter denna premiére å k. operan ha Sembrich-konserterna i musikaliska akademien mest tagit uppmärksamheten i anspråk hos vår musikpublik; å de två första företedde salongen flera tomma platser, å den sista, »populär matiné» med billigare priser, var till och med en del af estraden upptagen. Marcella Sembrich tager med sig härifrån minnet af en hänförd åhörarekrets, som hyllat den berömda konstnärinnan med det intensivaste bifall, storartade buketter och lagerkransar; bland de senare en af kgl. operans kvinnliga artister. Den som hört fru Sembrich sjunga den stora arian ur »Traviata», vansinnighetsscenen ur »Lucie», casta diva-arian ur »Norma», valsarian ur »Romeo och Julia» eller Prochs variationer och Parla-valsens, måste erkänna, att hon står på höjden af konstnärlighet och ännu i vår tid har få medtäflarinnor. Hennes föredrag är genomadt af den mest utsökta smak och det yttre framträdandet i allo fängslande. Ej mindre än med sina stora arior bragte hon publiken i extas genom mindre sånger, såväl de gamla af Buononcini och Scarlatti som nyare af Mendelssohn, Brahms, Tschai-kowsky, Schumann, Gounod m. fl., der röstens behag och finessen i föredraget tjugade lika mycket som de stora koloraturpjeserna väckte beundran och nästan häpnad. Efter dessa stora arior brukade fru Sembrich extra utföra en aria ur »Sömnångerskan», deri särskildt hennes förträffliga staccato trädde fram. Bland andra extra-nummer förekom äfven en mazurka

af Chopin, till hvilken sångerskan på afskedsmatinén själf ackompanjerade sig. Ackompangemang skötes för öfrigt förtjenstfullt af herr Liebling, som äfven skördade bifall för sitt virtuosspele i flera brillanta saker af Liszt, Schubert-Tansig m. fl. och äfven med sångbart spel framkallade bifall.

Första kammarmusiksoarén för säsongen gafs inför en mycket talrik publik, hvilket tycks visa tilltagande intresse för dessa värderika musiknöjen. Programmet var också särskildt lockande, börjande med Beethovens ett par år före hans bortgång skrifna viol-quartett och slutande med Verdis för samma instrument (från 1873), ett par kontraster af djupsinnig, nästan grubblande anda å ena sidan och en ytligt lekande, nästan operamässig stil å den andra, visande mera mästarens talang än sinne för sådan tonsättning. Mellersta numret utgjorde en genialisk pianotrio af Franz Bervald, hvori fröken Sigrig Pettersson, en ung framstående pianist, skötte pianopartiet med stor smak. Herr C. Sandqvist hade i följd af herr Sjöbergs sjukdomsförhinder öfvertagit 2:a violinen. Soaréns alla nummer väckte förtjent bifall. Någon utförligare redogörelse för dessa tillåter ej det knappa utrymmet för dagen.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. De gästföreställningar vid hvilka fru Nelly Melba kommer att uppträda äro endast tre till antalet. Den 31 oktober sjunger den berömda sångerskan i »Romeo och Julia», den 3 november i »Lohengrin», den 6 november i »Faust».

Man måste erkänna att en rastlös verksamhet för närvarande utvecklas vid Kgl. operan, då under de två månader spelterminen varat, från den 24 augusti till oktober månads slut, ej mindre än 5 operapremiärer förekommit: »Giralda», »Bastien och Bastienne», »Pajazzo», »Bybarberaren» och »Jolantha», en ny ballett gått af stapeln och repriser af »Stradella», »Fra Diavolo» och »Villars dragoner», som ej så nyss gifvits, egt rum. Fråga är om icke de sista nyheterna bordt sparas till efter Melba-föreställningarna. Af dessa nyheter vet man att Tschai-kowskys opera rönt stor framgång der den förut gifvits och Schenks »Bybarberaren» håller sig friskt uppe på tyska scenerna, tack vare dess lustiga text och många omtyckta musiknummer. — Johann Schenk föddes i Neustadt a. d. Wien den 30 november 1761 (enligt andra 1755) och dog i Wien den 29 december 1836 i torftiga omständigheter. Han har komponerat bortåt ett dussin sångspel, deribland »Der Dorfbarbier», symfonier och

messor m. m. Liksom Dittersdorf och Wenzel Müller var han predestinerad för den komiska musiken; oaktadt han ej öfverträffade dessa i produktivitet och mångsidighet har dock hans »Dorfbarbier» hållit sig längre uppe än något af de andras verk. »Der Dorfbarbier» är i ny upplaga med text och musik utgifven af R. Kleinmichel i hans förtjenstfulla samling »Beliebte Opern aus früherer Zeit» (33 st.), om hvilka här förut talats.

Carl Lejdström, elev och broder till Oscar Lejdström och som förut å konserter härstädes gjort sig fördelaktigt bemärkt som sångare, har nyligen profsjungit å Kgl. operan, då bl. a. utförandet af prologen i »Pajazzo» väckte goda förhoppningar om den unge sångarens framtid som operasångare. Hr L. kommer troligen snart att debutera å denna scen.

Musikföreningen har vid sammanträde den 5 oktober till medlemmar af föreningens styrelse för detta arbetsår valt: dr V. Svedbom, ordförande, kapellmästare Franz Neruda, dirigent, krigsrådet C. Söderbaum, major D. Weber, notarien K. Fock, hr H. Hennig, fruarne H. Andersson, H. Tibell och G. Klemming samt fröken M. Kull. Till styrelsesuppleanter utsågos arkitekten M. Borgstedt och fröken M. L. Wikblad.

Under arbetsåret skola 3 konserter gifvas, den första i midten af november. Programmen till dessa konserter äro sålunda bestämda: *1:sta konserten:* Anakreon-uvertyr af Cherubini, »Rosa rorans bonitatem» af L. Norman, C dur-messa af Beethoven. *2:dra d.o.:* »Årstiderna» af Haydn. *3:dje d.o.:* »Paulus» af Mendelssohn.

Musikföreningen, hvilken under sin föregående verksamhet alltid visat stort intresse för den goda musikens upprätthållande inom hufvudstadens musikverld har äfven för detta arbetsår förvärfvat en så nitisk och framstående dirigent som hr Neruda, en omständighet, hvilken i förening med de värderika tonskapelser, som de ofvan anförda programmen omfatta, nog skall bidra till att äfven denna säsong skaffa föreningen talrika abonnenter och gynnare. Abonnement till dessa konserter kan ske i Looström & C:s bokhandel å Norrbro.

Direktör Erik Åkerberg, den bekante tonsättaren och dirigenten, kommer att den 2 november gifva en konsert i Musikaliska akademiens stora sal, hvar till han erhållit värdefullt biträde af den utmärkte P. B.-kören och Nya sångsällskapet, hvars förtjenstfulle ledare hr Åkerberg, som bekant, är; för öfrigt medverka fröken Alfhild Larson, hrr Oscar Lejdström, Tor Aulin och Gustaf Brink samt ett par musikälskare.

Carl Fredrik Lundqvists 25 års-jubileum såsom tillhörande vår operascen gaf den 21 oktober, då han sjöng Amonasro i »Aida», tillfälle till en rik hyllning af den utmärkte sångaren och förtjenstfulle konstnären. Utom hyllning medelst talrika inropningar och bifallsytringar kunde hr Lundqvist hemföra fem stora praktfulla kransar såsom minne af dagen, en från Kgl. operans artister, en från Dramatiska teaterns artister, en med inskrift: »Välkommen till Sverige!» en från professor Hallström m. fl. samt en från dr Svedbom och andra vänner. Dessutom erhöill han ett prydligt ställ med visitkort, innehållande hälsningar och lyckönskningar från ett antal musikvänner. Från artisterna Simonsen och O. Poulsen i Köpenhamn hade ingått lyckönskningstelegram.

Efter föreställningen slut hade ett stort antal af Operans artister m. fl. till en kollation i Hôtel Rydbergs festvåning inbjudit hr Lundqvist. Under den glada tillställningen firades den af sina kamrater så högt uppburne jubilaren i en mängd tal och skålar, och till honom öfverlemnades såsom minne af dagen en större vacker silverbägare, kring hvars öfre kant voro ingraverade namnen på de förnämsta af hans roller.

Såsom bevis på hr Lundqvists rika verksamhet vid operan under dessa 25 år anför vi här de roller han der uppburit:

Rienzi, Masaniello (i Den Stumma), Härroparen och Telramund (i Lohengrin), Nelusko och Öfverbraminen (i Afrikanskan), Valentin (i Faust), Talarén (i Trollföjten), Josef, Simeon och Jacob (i Josef i Egypten), Grefve Luna (i Trubaduren), Mathisen (i Profeten), Ruggiero (i Judinnan), Fra Borromeo (i Marco Spada), Björn (i Vikingarne), Wilhelm Tell, Wolfram (i Tannhäuser), Carl V (i Ernani), Agamemnon (i Iphigenia i Aulis), Amonasro (i Aida), Gustaf Vasa och Christiern tyrann (i Gustaf Vasa), Don Bazil (i Barberaren), Petraki (i Karpathernas ros), Germont (i Traviata), Mossul (i Konung för en dag), Pålmore (i Cora och Alonzo), Orovist (i Norma), Pizarro (i Fidelio), Guvernören (i Don Juan), Gudmund (i Harald Viking), Ulf (i Den bergtagna), Mikeli (i Vattendragaren), Bois-Rosé (i Hugnotterna), Ottokar (i Friskyttén), Capulet (i Romeo och Julia), Baduto (i Diamantkorset), Hans Sachs (i Mästersångarne), Nilakantha (i Lakmé), Jago (i Otello), Alfio (i På Sicilien), Matheo (i Granadas dotter), Kejsaren (i Per Svinaherde).

Signe Hebbe, hvars utmärkte förmåga som lärarinna i sång och plastik samt som instruktis i rolinöfning är allmänt bekant, annonserar i dagens nummer (se sista sidan) att hon efter säsongens inträdande åter börjat sina lektioner.

Konserter tillämnas i denna månad af fröken Tora Hwass, den unga skickliga pianisten och af vår utmärkte sångerska grefvinnan Mathilda Taube född Grabow. Den förstnämnda lär komma att biträdas af fru Edling, som nu bosatt sig i hufvudstaden, samt kapellmästaren Franz Neruda.

Fru Teresa Carreño, som för två år sedan här väckte så stor entusiasm med sitt glänsande pianospel, skall den 7 dennes ånyo konsrtera här. Fru Carreño är sedan sitt förra besök här omgitt med den berömde pianovirtuosen och komponisten Eugen d'Albert.

Kyrkosångens vänners centralstyrelse sammanträder under biskop Ullmans presidium i Skara den 7 november. Vi hoppas i ett kommande nummer kunna lämna några meddelanden derifrån.

Fru Carolina Östberg uppträdde den 28 sistlidne september vid The Musical Festival i Worcester, Mass., och rönt dervid rikligt erkännande. »Inför en elegant publik, som till sista plats fylde den väldiga salen, och ackompanjerad af den bästa orkester som fins i landet, Boston Symphony Orchestra, lät hon sina silfverklara toner ljuda, och att hon af den amerikanska publiken behörigen uppskattades, derom vittnade de kraftiga applåderorna, hvilka förmådde henne att sjunga ett par extra nummer: »Ejorton år» och »Klara stjernor med de ögon snälle». Den amerikanska kritiken, som alltid är njugg på loford, då det gäller en utländsk artist, som icke vunnit världsrökt, har icke haft annat än erkännande omdömen om fru Östbergs sång å denna konsert», säger tidningen *Scandinavia*. Sångerskan erhöill af sina landsmän i Worcester en kolossal blomsterkorg med band i de svenska färgerna.

Landskrona. Fru Louise Pyk gaf den 3 oktober en kyrkokonsert, hvarvid hon utförde arior ur »Messias», »Skapelsen», Ave Maria och »Invocation» af Gounod, Bön af Panofka, samt »Sof, sof» af Helène Munktel. »Konsertgifverskans höga och fylliga sopran gjorde sig vid denna konsert förträffligt gällande», säger en konstnär på platsen.

Malmö. Två konserter af mindre vanligt intresse ha i oktober egt rum härstädes. Den första bland dessa gafs i Knutssalen af fröken Lida Stjernblad, dotter af romerske riksfriherren Edvard Stjernblad och hans maka, född von Platen, på Stora Markie i Skåne. Det säges att fröken Stjernblad, som är född 1868, skulle ha för afsigt att egna sig åt operan. Fröken S. säges ega en voluminös stämma, som redan nått en rätt god utbildning.

Den andra konserten gafs af operasångarne Oscar Lomberg och Axel

Sandberg, bassångare, som förut tillhört Göteborgsoperan och hr Bjarne Lunds operasällskap. Båda sångarnes röster och föredrag berömmas. Bland sånger som sjöngos nämnas särskildt Wolframs täflingsaria ur »Tannhäuser» (Lomberg), Vlads aria ur »Neaga» och »Aftonsång» af kandidat Alfred Berg, Lundasångarnes anförare (hr Sandberg) och »Ave Maria» af Arlberg (båda konsertgifvarne).

Paris Nästa Wagnerverk som kommer att uppföras på Stora operan lär blifva »Tristan och Isolde».

På Théâtre Français skall Sophokles' »Antigone» snart uppföras, hvarvid man först ämnade använda Mendelssohns bekanta musik, emellertid har man sedan beslutit sig för att gifva i uppdrag åt Saint-Saëns att skriva ny musik, och han har åtagit sig att komponera en sådan med unisona körer etc., så forngrisk som möjligt.

Karlsruhe. Den 12 oktober uppfördes här för första gången »Der Rubin», »Musikalisches Märchen», i 2 akter efter Fr. Hebels sago-lustspel med musik af Eugen d'Albert, den berömde pianisten, som förut gjort sig känd såsom komponist med en pianosuite, 2 pianokonserter, en symfoni, en uvertyr, 2 stråkkvartetter, ett större körverk samt pianostycken och sånger. Operan, som sluter sig till Wagnerska stilen, rönt en framgång, som öfverträffade alla förväntningar och densamma beskrifves såsom ett, oaktadt sina fel och längör verkligt mästerverk. Återstår nu att se detta omdöme i en Wagnervänlig musiktidning bekräftadt från andra håll. d'Albert har själf bearbetat texten.

Hittills utgifna arbeten af Robert Schumann. Firman Breitkopf & Härtel i Leipzig ämnar inom kort offentliggöra ett nytt band af denne genialiske tonsättares arbeten, redigerade af Johannes Brahms. Arbetet kommer bland annat att omfatta Variationerna opus 46 (för två pianon) i deras ursprungliga gestalt och besättning samt 5 förut utgifna Symfoniska Etyder (till opus 13) och ett Scherzo, som ursprungligen utgjort 2:dra satsen i Piano-Sonaten opus 14. Bandet skall äfven innehålla en serie hittills otryckta Sånger. Det hela afslutas med Schumanns »sista musikaliska tanke», hans 3 verkor före själfmordsförsöket i februari 1854 komponerade »Thema».

Dödsfall.

Grabow, Ludvig August Edvard, f. d. kgl. kammarmusikus och förste fagottist vid Stockholms Kgl. hofkapell, född i Berlin, afled härstädes den 18 oktober i en ålder af 82 $\frac{1}{3}$ år. Han kom vid unga år till Sverige och anställdes vid hofkapellet, der han tjänstgjorde till för tjugu år sedan. Han var ganska framstående fagottist och har låtit höra sig som solist på flere konserter här och i utlandet.

Han dog enkling och sörjes närmast af barn, bland hvilka den berömda sångerskan grefvinnan Mathilda Taube och den bekante dekorationsmålaren Carl Grabow härstädes.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö.

Obs! Obs! Obs!

Svensk Musiktidnings MUSIKALBUM 1893.

Innehållande:

för piano 2 händer:

Tor Aulin: *Monogram*,
August Enna: ur operan *Hexan*,
Voldem. Sacks: *Idyll*,
Emil Sjögren: *Fantastische*,

för en röst med piano:

Ivar Hallström: *Ich bin jung* (*Jag är ung*).

Säljes å tidningens expedition Olofs-
gatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfver
gården.

Pris 1 krona.

Signe Hebbes

lektioner i sång, *plastik* och *rollers in*
öfning taga åter sin början den 15
dennes.

Stockholm den 6 oktober 1893.

Adress: Sturegatan 24.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu
å **2 kronor** hos P. Herzog, Malm-
skilnadsgatan 54.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste
uppfinningar och
förbättringar till-
lämpas, äro af
våra förnämsta
orgelkännare så-
väl i Stockholm
som i landsorten
enhälligt vitsor-
dade för att vara
de bästa i nord-
en tillverkade.
Prisbelönta i Kö-

penhamn 1888 (enda pris med medalj),
i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890
(första pris). Priskuranter sändas på be-
gäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

J. G. MALMSJÖ,

Piano-Fabrik,

Göteborg,

etablerad 1843,

rekommenderar sina välkända tillverkningar af

FLYGLAR och PIANINOS,

prisbelönta med

Första priset

vid utställningarna i

STOCKHOLM	1851	WENERSBORG	1872
GÖTEBORG	1860	WIEN	1873
KARLSAD	1862	RUGBY, ENGLAND	1873
LONDON	1862	UDEVALLA	1874
MALMÖ	1865	PHILADELPHIA	1876
STOCKHOLM	1866	BORÅS	1880
PARIS	1867	MALMÖ	1881
GÖTEBORG	1871	ÖREBRO	1883
KÖPENHAMN	1872	KÖPENHAMN	1888

samt senast å Industriutställningen i Göteborg 1891 med

Guldmedalj

och Handtverks- och Industriföreningens

Hederspris.

OBS!

Den enda svenska pianofabrik, som vid täflan
alltid erhållit högsta priset.

OBS!

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst fem år för instrumentets hållbarhet och varaktighet

Säljas på **bekväma afbetalningsvilkor**. Gamla instrument tagas i utbyte.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad, 13 årg. 1893, utgifves efter samma plan som förut, med populärt, omvexlande innehåll, försedd med **porträtter** och **musikbilagor** (Musikalalbum innehållande piano- och sångstycken). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris 5 kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre.

Tidningen innehåller i nr 1—17 *porträtter* med biografier af: **Isidor Dannström, Dagmar Sterky, Mary Olson, Alfred Reisenauer, August Enna, Vendela Andersson-Sörensen, Moriz Rosenthal, Adalbert von Goldschmidt, Ruggiero Leoncavallo, Axel Söllergrén, Victor Massé, Lydia Molander, Adolf Sjödén, Adolphe Adam, Henrik Westberg, Marcella Sembrich, Nelly Melba.**

C. A. V. Lundholm

28 Hamngatan
Stockholm

Pianinn & Orglar

öfverträffade i skön ton & varaktighet,
af välkända, prisbelönta och paten-
terade in- och utländska tillverkningar,
säljas eller uthyras

billigt och på bekväma betalningsvilkor.
**Reformgitarer, Gitarrot-
ställare, Strängkopplingsap-
parat** för violiner 4,50, **Orglar** med
Transponeringskoppel.

Begär illustr. priskurant. Agenter sökas.

Oscar Lejdström,

Sånglärare.

Mäster-Samuelsgatan 35.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen.

Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr.
upp öfver gården. Mottagning kl.
1/29—1/210 f. m. och 12—1 e. m.

Frans J. Huss.

Innehåll: Nelly Melba (med porträtt). —
En handskrift af Jenny Lind om sångkonst, med-
delad af dr P. von Lind. — Ett Mendelssohn-minne,
efter Elise Polko. — Följetong: Napoleon och Cre-
scenini. — Charles Gounod. — Musikpressen.
— Från scenen och konsertsalen. — Från in-
och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.